

א, לא לקרא בשם העצמה וקראת העתה!

השקנאי...

עוף זה חי וניזון מדגים שהוא שולה מן הים. ארכו עד 1.80 מטרים ומוטות כנפיו 2.80 מטרים והוא מיטיב לעוף. כיצד הכין לו ה' יכולת לזוז והרי דגים הם מתחת למים והעוף עף על פני המים? אלא הוא טס מעל פני המים, בגובה נמוך מאד וקרוב לשטח פני המים וכאשר רואה להקת דגים, הוא צולל במים ואוסף אותם. בעופות אחרים אצבעות הרגליים מפרדות, אך אצל השקנאי כל האצבעות מאחדות בקרום שחיה, המקלה על שחיתו. כיצד הוא עולה שוב מהמים בהם צלל? במים הוא מסגל להתרומם בזכות כיסי אוויר, מעין ספוג, שמתחת לעורו ויש קשר בין מערכת הנשימה שלו לחללי האוויר הללו. תופעה זו איננה בשאר העופות, והוא תזמון נפלא שהכין ה' למטרות פרנסת העוף הזה. השקנאים הללו הם חברתיים זה לזה, לצרך הדיג הם שוחים בשורה חזיתית, מגרשים את הדגים לכיוון מי החוף [משם אין להם לאן להמלט] סוגרים עליהם ושולים אותם.

אוצר הפלאות

כל הקללות עתידות להפוך לברכות!!!

"שורך טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו חמורך גזול מלפניך ולא ישוב לך צאנך נתונות לאויביך ואין לך מושיע" מובא בספרים כי עתידות צ"ח הקללות שבפרשת כי תבוא להיהפך לברכות. כיצד? אמנם, **אומר החיד"א**, אם נהפוך את סדר הפסוק מן הסיפא לרישא, נראה היאך הופכת הקללה לברכה: "מושיע לך, ואין לאויביך נתונות צאנך, לך ישוב ולא מלפניך יגזול חמורך, ממנו תאכל, ולא לעיניך טבוח שורך".

לארץ ישראל עולים!!!

פעם הגיע אל ר' יחזקאל הלברשטאם זצ"ל יהודי עשיר מאוד בעל נכסים רבים אשר נפל מנכסיו ואמר לו: "רבי ברכני! פשטתי את הרגל ואני רוצה לברוח לארץ ישראל". קם ר' יחזקאל מכסאו והחל צועק בקול גדול: "מה?!?! פשטת את הרגל ואתה רוצה לברוח לארץ ישראל? לאמריקה בורחים אבל לארץ ישראל עולים!"

חפץ ברש"י

בכמה שפות צריך לבאר את התורה???

ציור בפרשה...

"ברוך אתה בבואך" [כח"ו]

בברכה זו שיתברכו הבריות וישמחו בבואו של אדם לביתם התברך **רבי אברהם ענתבי זצ"ל, רבה של ארם צובא**, כפי שמובא בספר "**אבותינו סיפרו לנו**", וברגישותו ובטוב ליבו השכיל להשתמש בברכה זו לצורך הטבה ליהודי קשה יום מאנשי קהילתו. הדבר ארע כאשר הילך לו באחד הימים ברחובה של עיר והנה לקראתו יהודי ממרר בבכי. "מה לך, רבי יהודי?", נפנה רבי אברהם ושאלו בדאגה. "לוייתי סכום גדול לסחור בו והפסדתי במסחרי" - שח לו היהודי - "המלוה תבע אותי לדין תורה וכעת יצאתי חייב בדיני... מה אעשה ואין בידי מאומה לשלם?". הרב ברך אותו, התעניין בזהותו של המלוה וביקש ממנו לבוא אליו למחרת היום באותה שעה. למחרת היום, מיד לאחר התפילה, ביקש הרב מבנו רבי יצחק זצ"ל ללוותו לביתו של העשיר המלוה. כשראה אותו העשיר ההדור בלבוש, מלווה על ידי בנו עומד בפתח ביתו לא היה קץ להתרגשותו. "יכנס, כבוד הרב יכנס! ברוכים הבאים! איזו זכות וכבוד היא לי!". "זכות? איזו זכות..." הפטיר הרב. "זכות גדולה ועצומה", התלהב העשיר. "מכיר אני את גוזמות הסוחרים", חייך הרב. "באמת ובתמים" - הניח העשיר ידו על ליבו - כבוד עצום ורב הוא לי!". כמה הוא שווה לך כבוד זה, שלוש מאות גרוש?". "הרבה יותר!" קרא העשיר, "אני מעריך אותו באלף דינרים!". "הבאמת ובתמים תדבר?", פקפק הרב. "ודאי בהן צדק!".

"אם כך, הבא נא את שטר חוב של פלוני העני. הלא יודע אתה שמטה ידו ואין בידו לשלם את חובו?". לשמע הדברים מיהר העשיר והביא את השטר ולגד עיניו קרעו הרב והניח את הקרעים בחיקו. "עכשיו", אמר, "ערוך נא את השולחן לפת שחרית ונצדיק את מחיר הביקור!". תוך דקות ספורות נערך שולחן כיד המלך, הרב ובנו הסבו לסעודה ובמהלכה השמיעו דברי תורה מאירים ורעיונות המושכים את הלב, בנוסף לברכות רבות שהמטיר הרב על ראשו של העשיר שלא הצליח להסתיר את אשרו. כששב הרב לביתו כבר המתין לו העני. מיהר הרב, נתן את קרעי השטר בידי וברך גם אותו בהצלחה מרובה.

 חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!